

[Petra Petersen.]

vente, saa er der to Aarsager. Den første er Rationeringsmærkerne. I de Hjem, hvor Mand og halvvoksne Børn skal have Mad med til hele Dagen, gaar det ud over Smørret. I Byerne, hvor man saa at sige aldrig ser Fedt eller Spæk, kniber det med Smørret — en Gang hver anden eller hver tredje Maaned kan man faa $\frac{1}{4}$ kg Fedt, og det strækker ikke langt, og meget faa Husholdninger i Byerne har Gris i Saltkarret. Selv om Børnene faar Mad paa Skolen Klokken 10, skal de igen have Mad, naar de kommer hjem Klokken 14. Hver Person har 35 g Smør om Dagen, og Skolebespisningen kræver de 15 g; de resterende 20 g slaar ikke til til Barnets Kost i Hjemmet.

Der har været talt om yderligere Nedsækering af Smørrationen i Anledning af Hjælp til det sultende Europa. Hvis der er Tale om en saadan yderligere Nedsækering af Smørrationen — og i øvrigt ogsaa uden en Nedsækering af Rationen —, vil jeg henstille til den højtærede Minister at tage under Overvejelse, om de Smørmærker, der bruges til Skolebespisningen, ikke kan ydes ud over den almindelige Rationering. Der ved vilde den første Hindring for Skolebespisningen være taget væk.

Den anden Aarsag til den manglende Deltagelse i Skolebespisningen er det sociale Skel, der sættes mellem Børnene. Almindeligvis fortolker man Loven saadan, at Forældrenes Indtægt ikke maa overstige Sygekassegrænsen — efter den højtærede Indenrigsministers Oplysninger forleden Dag her i Tinget omfatter denne Gruppe ca. 85 pCt. af Befolkningen, og det vil sige, at praktisk talt alle Børn i Kommuneskolerne kan deltage i Skolebespisningen. Hvorfor saa ikke gøre det muligt for alle Børn at deltage? Saa stilles Børn og Forældre ikke over for dette, at det er en social Foranstaltning. Skolebespisningen bør være et Led i Bestræbelserne for at naa frem til den Folkesundhed, vi alle ønsker at naa til.

Den Mad, Børnene faar gennem Skolebespisningen, skal ikke alene være at forsmæssig Betydning; den skal ogsaa være af folkehygiejnisk Betydning. Mange Mødre giver af manglende Forstaaelse deres Børn forkert Ernæring. Den ernæringsmæssigt rigtige Kost bestaar ikke af Sukkermad, Kage og Kaffe. Væmner man Børn til denne

Kost, vil de fortsætte med den. Bliver de derimod gennem Skolebespisningen vant til at faa den rigtige Ernæring, f. Eks. Oslo-Frokosten med Frugt og Mælk, vil en saadan Mad blive det sejrende, ogsaa frem i Tiden.

At Ernæringssituationen i vort Land langt fra er god, derom vidner vore overfyldte Sanatorier. Vore Børns og unges Tænder er i Forfald, og det skyldes hovedsagelig manglende Børnetandpleje, men den forkerte Ernæring af vore Børn spiller ogsaa en stor Rolle.

Maa jeg til Slut have Lov til at sige, at denne Lovs Betydning — det gælder i øvrigt mange andre Love — fuldstændig afhænger af de paagældende Kommuner. Interesse for den. Kommunerne kan føre Loven ud i Livet, og Loven kan syltes, hvis det passer dem. Derfor burde disse Love være obligatoriske for Kommunerne.

Jeg vilde ikke finde det rigtigt, at der foretages en Nedsættelse af Raadighedsbeløbet for Kommunerne, idet Trangen til Skolebespisning er til Stede, og en Nedsættelse af Beløbet vilde ikke animere Kommunerne til at gennemføre Bespisningen.

Børnene er vort værdifuldeste Eje, og jeg haaber derfor, den højtærede Socialminister vil overveje, om der ikke er Mulighed for en Forbedring af Lovforslaget paa de to Punkter, jeg har nævnt: med Hensyn til Smørmærkerne og i Retning af at fjerne Skellet mellem Børnene.

Jeg tilsiger mit Partis Støtte til hurtig Fremme af Lovforslaget.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Mit Parti har altid været Tilhænger af offentlig Skolebespisning. Det er jo en forebyggende Foranstaltning til stor Nytte for Folkesundheden. Den er ikke blot af Betydning i Øjeblikket for Børnene, men man faar indarbejdet sine Spisevaner ad denne Vej.

Ligesom to af de ærede foregaaende Talere vil jeg gerne understrege det uheldige i, at der sættes Skel mellem Børnene derigennem, at der ikke er Adgang for alle Børn til at tage Del i denne Skolebespisning. Mit Parti er i Almindelighed imod, at der sættes Skel i Befolkningen, og jeg finder sligt særlig uheldigt, hvor det drejer sig om Skolebørn.

Imidlertid — i den nuværende Situa-